

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **C. T.**, zast. JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Štěpánská 633/49, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2014, č. j. OAM-181/ZA-ZA04-P05-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 9. 2015, č. j. 29 Az 37/2014 – 106,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni JUDr. Anně Doležalové, MBA, advokátce se sídlem Štěpánská 633/49, Praha 1, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3 400 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 17. 6. 2013 žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou odůvodnil obavou ze zatčení a věznění za činnost pro stranu *BDP* (prokurdské Strany míru a demokracie, žalobce je kurdského původu) a strachem z krevní msty ze strany zneprátelené rodiny.

[2] V žádosti a během následného pohovoru konaného 20. 6. 2013 objasnil, že sympatizuje se stranou *BDP*, pro kterou roznášel letáky, vozil transparenty apod., mezi známými šířil materiály (audiokazety). Při této činnosti byl několikrát přistižen, ale vždy se „vykoupil“, aby nebylo zahájeno trestní stíhání. V průběhu podzimu 2012 byl předveden k výslechu, poté propouštěn, následně však státní zástupce rozhodl o jeho zadržení. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že při návratu do Turecka by byl za činnost pro *BDP* uvězněn.

[3] Popsal také, že je ohrožen krevní mstou pramenící ze sporu dvou rodin. Jemu samotnému již není zřejmé, jak původní spor vznikl, obživil však v souvislosti s incidentem v kavárně (zřejmě v roce 2009), během kterého jej člen zneprátelené rodiny vyprovokoval

k fyzickému střetu. Druhý muž byl stížen závažnými zdravotními následky, jeho rodina proto žalobce hledá, aby na něm vykonala krevní mstu. V této věci se žalobce obrátil na tureckou policii a státní zastupitelství (dle svých slov podal dvě žaloby), pomoci se mu však nedostalo. V Turecku se několik let skrýval, ale žil v neustálém strachu a stresu, později vycestoval ze země. Znepřátelená rodina jej pronásleduje a snaží se jej zabít.

[4] Žalovaný rozhodnutím citovaným v záhlaví žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), v rozhodnutí se vyjádřil ke všem formám mezinárodní ochrany.

[5] V první řadě zpochybnil důvěryhodnost tvrzení o činnosti žalobce pro *BDP*. Žalobce tvrdil, že se odehrávala již v roce 2001, strana však vznikla až v roce 2008. Dále žalovaný vysvětlil, že obavy žalobce ze zatčení jsou absurdní, jelikož *BDP* je legální strana, má zastoupení v parlamentu a Ústavní komisi smíření a její představitelé ani sympatizanti rozhodně nejsou pronásledováni. Velmi nepravděpodobné je dle žalovaného také tvrzení, že žalobci byl zaslán příkaz k zatčení. Pochyboval, že by jej policie dopředu upozornila na plánované zadržení, což potvrzuje i odpověď *ECS* (*European Country of Origin Sponsorship*) týkající se tureckého zatykače. K tomu dodal, že tvrzený postup tureckých orgánů vůbec nenaplnuje kritéria pronásledování.

[6] Hrozba problémů souvisejících s krevní mstou není dle žalovaného pronásledováním ve smyslu zákona o azylu, protože není motivována důvody uvedenými v § 12 písm. b) tohoto zákona. Jedná se o nelegální aktivitu soukromých osob, která má čistě kriminální povahu. Žalobce se v této věci mohl obrátit na turecké orgány, které v jeho věci nepostupovaly nijak nestandardně či diskriminačně. Žalovaný doplnil, že i v této části výpovědi identifikoval několik rozporů (sdělení, zda žalobce v roce 2009 navštívil město Bursa, informace o zdravotním stavu druhého muže po potyčce v kavárně).

[7] Žalovaný neshledal ani důvody k udělení jiné formy mezinárodní ochrany. Doplnkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu neudělil zejména proto, že tvrzení, na jejichž základě by bylo možné zvažovat nebezpečí vážné újmy ve smyslu odst. 2 uvedeného ustanovení, byla nevěrohodná a účelová.

[8] Žalobce rozhodnutí napadl u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který jeho žalobu zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví. Dospěl k obdobným závěrům jako žalovaný.

[9] Žalobci neuvěřil tvrzení týkající se krevní msty. Hodnocení správního orgánu podtrhl skutečnostmi zjištěnými z výpovědi žalobce při jednání před soudem. Podívoval se zejména nad tím, že žalobce se měl několik let skrývat, kam přišel, byli členové znepřátelené rodiny, přitom ale ani nevěděl, od čeho se svár mezi rodinami odvíjí.

[10] Jako hlavní důvod žádosti krajský soud vyhodnotil tvrzené pronásledování z politických důvodů, respektive obavy z něj. Odkázal na relevantní části odůvodnění napadeného rozhodnutí a s názorem žalovaného se ztotožnil.

pokračování

[11] Žalovanému přisvědčil v hodnocení činnosti žalobce pro *BDP*. Z odůvodnění napadeného rozsudku sice vyplývá, že akceptoval vysvětlení žalobce, proč pro stranu *BDP* mohl pracovat již v roce 2001 (v té době vyvíjel činnost pro *DTP*, Stranu pro demokratickou společnost, která byla faktickou předchůdkyní *BDP*), závěry žalovaného přesto obstály, neboť z podkladů ani dle krajského soudu nevyplývá, že by žalobce mohl být pro svou činnost pronásledován. Někteří členové strany sice měli problémy, ty se však vesměs týkaly jejich činnosti pro teroristickou organizaci *PKK* (Strana kurdských pracujících).

[12] Krajský soud přisvědčil žalovanému i v hodnocení věrohodnosti tvrzení žalobce o vydaném zatykači a shrnul, že podklady pro posouzení možnosti udělení humanitárního azylu byly dostatečné a žalobce nesplňuje podmínky § 13 a § 14b zákona o azylu.

[13] Proti rozsudku krajského soudu nyní žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti

[14] Stěžovatel podřadil důvody kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[15] Rozporoval skutkové závěry žalovaného i krajského soudu. Konkrétně namítal, že jeho nevědomost o prapůvodu krevní msty mezi rodinami nesvědčí o nevěrohodnosti výpovědi ani nemá vliv na reálnost hrozby. V Turecku a Albánii je mezi rodinami běžně uplatňována krevní msta a není výjimkou, že nejmladší členové rodu neznají její původní důvod.

[16] Dále zpochybnil názor, že pro svou politickou činnost nemohl být pronásledován. Upozornil na rozpor mezi odůvodněním žalovaného a krajského soudu; první z nich konstatoval, že strana *BDP* je legální a její členové tedy nemohou být pronásledováni, druhý naopak možnost pronásledování členů strany připustil.

[17] Stěžovatel dále zdůraznil, že jeho činnost je politickým aktivismem. Fakt, že se mu podařilo v minulosti „vykoupit“, je irelevantní, neboť následně na něj byl vydán zatykač a od té doby se skrýval. Odpověď *ECS* se týkala běžného postupu, není ovšem zřejmé, jakým způsobem státní orgány postupují v případě politicky motivovaných zatýkání osob, které uprchly. V této souvislosti také zmínil, že současná situace Kurdů v Turecku je vyostřená a nezlepšuje se.

[18] Dále zdůvodnil, proč krevní mstu lze považovat za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Turecké státní orgány nebyly schopny stěžovateli poskytnout dostatečnou ochranu, jeho situace je navíc ztížena tím, že je kurdským aktivistou.

[19] Konečně stěžovatel uvedl, že se krajský soud vůbec nezabýval jeho námitkami týkajícími se doplňkové ochrany, tedy že nelze vyloučit hrozbu vážné újmy ze strany státních orgánů i soukromých osob a stěžovatel nemůže využít možnosti vnitřního přesídlení.

[20] Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[21] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že jedním z předpokladů naplnění pojmu pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod je, aby žadatel o mezinárodní ochranu nějaký politický názor měl a dokázal jej adekvátním způsobem prezentovat (k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 7 Azs 90/2005 – 91). Stěžovatel však v průběhu správního řízení uvedl několik rozporuplných skutečností a žalovaný se i nadále domnívá, že o aktuální politické situaci v zemi ani o *BDP* nemá téměř žádnou povědomost. K tomu shodně jako v napadeném rozhodnutí dodal, že tvrzené potíže s policií rozhodně nedosahovaly intenzity pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

[22] Ve vztahu k obavám stěžovatele z vykonání krevní msty opakovaně vyzdvihl rozpory ve výpovědích a zmínil, že turecké orgány neodmítly poskytnout stěžovateli pomoc. Dále uvedl, že tvrzení o nemožnosti vnitřního přesídlení je nadnesené, a stěžovatel je nevěrohodný, což potvrzuje nepravdivá výpověď o udělení azylu v Německu.

[23] Žalovaný setrval na správnosti svého rozhodnutí a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl nebo zamítl.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[24] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[25] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Zákonný pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele* představuje typický neurčitý právní pojem, jehož vymezením se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou též dostupná na www.nssoud.cz), na které odkazuje.

[26] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal nesprávnost skutkových zjištění týkajících se zejména věrohodnosti jeho tvrzení [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], ač to výslovně neuvedl, zpochybňoval také posouzení právních otázek, a to zda lze v jeho činnosti spatřovat azylově relevantní politický aktivismus a zda se v případě hrozby krevní msty jedná o obavu z pronásledování (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), konečně tvrdil nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nevypořádání námitek proti neudělení doplňkové ochrany (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Tyto námitky by odůvodňovaly přijatelnost kasační stížnosti pro hrubé pochybení krajského soudu při výkladu hmotného či procesního práva, eventuálně pro rozpor s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (srovnej citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu).

pokračování

[27] Nejvyšší správní soud v projednávané věci přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal.

V. a) Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku

[28] V první řadě se zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu z důvodu nevypořádání námitek směřujících proti neudělení doplňkové ochrany. Stěžovateli přisvědčil v tom, že krajský soud se touto problematikou zvlášť nezabýval. V tomto postupu však neshledal pochybení, neboť hodnocení krajského soudu se odvíjelo od závěru o nevěrohodnosti stěžovatele, který je stěžejní pro posouzení všech forem mezinárodní ochrany.

[29] Stěžovatel v žalobě dovozoval, že z důvodu činnosti pro BDP a krevní msty ze strany znepřátelené rodiny mu v zemi původu hrozí nelidské a ponižující zacházení, tedy tvrdil naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Dále v této souvislosti zpochybňoval možnost vnitřního přesídlení.

[30] Z odůvodnění napadeného rozsudku je jednoznačně zřejmé, že krajský soud považoval obě části výpovědi stěžovatele za nevěrohodné. Své související úvahy podrobně popsal na stranách 7 a 8 napadeného rozsudku a postavil na nich řešení věci. Jelikož z většiny skutkových tvrzení nevycházel, nemohla v jeho očích představovat důvod pro udělení doplňkové ochrany a nebylo nezbytné, aby závěr o nevěrohodnosti tvrzení stěžovatele uvedl ke každé z forem mezinárodní ochrany zvlášť. Obdobně se nemusel zabývat nemožností vnitřního přesídlení; posuzování této otázky by z logiky věci přicházelo v úvahu až následně.

[31] Lze shrnout, že krajský soud v projednávané věci přinesl vlastní ucelenou argumentaci založenou na nevěrohodnosti stěžovatele, která ve své podstatě reagovala na všechny žalobní námitky. Fakt, že každou námitku zvlášť výslovně nevypořádal, za těchto okolností nemohl způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku ani představovat závažné pochybení soudu, které by mohlo ovlivnit hmotněprávní postavení stěžovatele.

IV. b) Námitky vztahující se k činnosti pro stranu BDP

[32] Nejvyšší správní soud následně přistoupil k posouzení námitek zpochybňujících úplnost a správnost zjištěného skutkového stavu (stěžovatel jimi brojil zejména proti závěru o nevěrohodnosti jednotlivých částí jeho výpovědí). V návaznosti na to zkoumal, zda se krajský soud dopustil vytýkaných pochybení při posouzení právních otázek. S ohledem na specifika řízení ve věcech mezinárodní ochrany se zvlášť zabýval námitkami týkajícími se činnosti stěžovatele pro BDP a krevní msty.

[33] Stěžovatel v první řadě brojil proti závěru o nedůvěryhodnosti tvrzení o pronásledování z důvodu činnosti pro BDP a jeho nesprávnost ilustroval na rozpornosti skutkových závěrů žalovaného a krajského soudu, viz bod [16] tohoto rozsudku. Nejvyšší správní soud námitce nepřisvědčil.

[34] Žalovaný v této otázce vycházel ze skutečnosti, že stěžovateli z důvodu činnosti pro *BDP*, která je legální stranou, pronásledování reálně nehrozí. Krajský soud dále uvedl, že někteří členové strany sice měli problémy, nicméně bylo tomu tak v souvislosti s jejich činností pro *PKK*. Je tedy zřejmé, že krajský soud v reakci na žalobní námitky rozšířil a doplnil argumentaci žalovaného, to však neznamená, že by ji popřel, naopak. Výslovně spojil obtíže některých členů s jejich činností pro *PKK*, nikoli s členstvím či sympatizováním s *BDP*, jinými slovy činnost pro tyto dva subjekty zřetelně odlišil. Závěr, že činnost stěžovatele nemohla vyvolat pronásledování, je shodný. Stěžovatel svou námitku postavil pouze na účelovém vytrhávání částí odůvodnění z kontextu bez zřetele na jejich celkový význam.

[35] Dále zpochybňoval hodnocení, že se v jeho případě nejedná o politický aktivismus. Tento závěr krajského soudu zřejmě považoval za nepodložený. Nesouhlasil také se způsobem, jakým žalovaný správní orgán a krajský soud použily informace týkající se tureckých zatykačů, neboť se domníval, že jako kurdský aktivista má v tomto ohledu zvláštní postavení. Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s těmito námitkami.

[36] Předně je vhodné uvést, že vysvětlení časových nesrovnalostí v činnosti stěžovatele pro *BDP* je přijatelné. Nepřesnost ve výpovědích stěžovatele mohla být způsobena tím, že prakticky považoval strany *BDP* a *DTP* za jednu. V tomto ohledu krajský soud správně korigoval názor žalovaného.

[37] Z odůvodnění napadeného rozsudku je dále zřejmé, proč krajský soud shodně jako žalovaný dospěl k závěru, že činnost stěžovatele objektivně nemohla být důvodem k obavě z pronásledování ve smyslu zákona o azylu. V odůvodnění dostatečně popsal podstatné informace o zemi původu, zejména že *BDP* je legální strana, některým jejím členům sice vznikly problémy, bylo to ale v souvislosti s jejich činností pro *PKK*, která byla dlouhodobě pokládána za teroristickou organizaci. Uvedl, že stěžovatel takovou činnost nevykonával, nemá hlubší poznatky o vývoji ve straně, a na tomto základě shrnul, že stěžovatel nemohl být pro svou činnost pronásledován a nepovažoval jej tak za politického aktivistu. Užití tohoto slovního spojení sice nebylo zcela přiléhavé, nicméně názor krajského soudu je jasný.

[38] Nejvyšší správní soud se s hodnocením, že stěžovatel nemohl být pro svou činnost pro *BDP* pronásledován, ztotožnil. Již v minulosti se zabýval situací kurdské menšiny v Turecku i činností strany *BDP* (*DTP*) a dospěl k závěru, že případné obtíže s tím spojené nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona (podrobně se touto problematikou zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011 – 154).

[39] V projednávané věci nevyplynuly najevo žádné skutečnosti, které by vedly k jinému závěru. Vzhledem k tomu, že stěžovatel vykonával běžnou podpůrnou činnost legální politické strany, jeho pronásledování není přiměřeně pravděpodobné a obava z něj je neodůvodněná (k postupu posuzování odůvodněnosti obav srovnaj rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82, nebo ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010 – 112).

pokračování

[40] Ve světle uvedených okolností není věrohodné ani tvrzení stěžovatele, že byl vydán příkaz k jeho zatčení. Nadto sám fakt, že by o této skutečnosti byl informován způsobem, jakým popsal, není pravděpodobný. Na tomto závěru nic nemění ani jeho námitky proti použití informací získaných od ECS, jelikož z ničeho nevyplývá, že by jeho postavení bylo v tomto ohledu specifické.

[41] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že tvrzení o aktuálním zhoršení situace Kurdů v Turecku nemůže být pro posouzení věci podstatné, neboť v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. [p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalovaný ve správním spise shromáždil dostatek informací o zemi původu vypovídajících o poměrech kurdské menšiny a straně BDP k době vydání rozhodnutí.

IV. c) Námitky týkající se hrozby krevní msty

[42] Poté se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami zpochybňujícími závěry krajského soudu ve věci hrozby krevní msty. Stěžovatel nesouhlasil s tím, že by prostá nevědomost o jejím prapůvodu svědčila o jeho nevěrohodnosti. V tomto ohledu mu Nejvyšší správní soud dal zapravdu, dospěl však k závěru, že uvedená otázka není pro posouzení azylové relevance hrozby krevní msty stěžejní, dílčí pochybení či nepřesnost krajského soudu se proto nemohla dotknout hmotněprávního postavení stěžovatele. Podstatné je, že v hodnocení otázky, zda lze hrozbu krevní msty ze strany zneprátené rodiny považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud se žalovaným a krajským soudem ztotožnil.

[43] Výše bylo naznačeno, že nelze bez dalšího uzavřít, zda byla tvrzení stěžovatele o krevní mstě věrohodná. Pravdivost vysvětlení, které stěžovatel v reakci na rozsudek krajského soudu nabídl v kasační stížnosti, tedy že nejmladší členové rodu nemusí o prapůvodu sporu mezi rodinami vědět, nelze na základě dostupných informací ověřit. Především však případná nevěrohodnost této části příběhu automaticky nevede k závěru, že nedošlo k incidentu v kavárně v roce 2009, který stěžovatel označil jako bezprostřední důvod svých obtíží před opuštěním země původu.

[44] Z pohledu projednávané věci nicméně není podstatné, zda hrozba msty ze strany zneprátené rodiny byla způsobena dávným sporem, potyčkou stěžovatele se členem druhé rodiny, případně kombinací obou. Posouzení věci vystavěl žalovaný na tom, že se jedná o potenciální ohrožení ze strany soukromých osob, které lze řešit za pomoci tureckých státních orgánů a není tak pronásledováním ve smyslu zákona o azylu. Krajský soud sice akcentoval nedůvěryhodnost osoby stěžovatele, s hodnocením žalovaného se nicméně výslovně ztotožnil.

[45] Podle § 2 odst. 8 zákona o azylu [z]a pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.

[46] Vzhledem k tomu, že krevní msta hrozí stěžovateli ze strany soukromých osob, tedy tak zvaných nestátních původců pronásledování, je nutné posuzovat, zda stát, strany

nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolujících stát nebo podstatnou část jeho území jsou schopny či ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním (srovnej § 2 odst. 9, větu druhou, zákona o azylu, dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, a ze dne 25. 1. 2011, č. j. 6 Azs 36/2010 – 274).

[47] Při zkoumání možnosti ochrany je třeba vycházet z § 2 odst. 11 zákona o azylu, dle kterého *[o] ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmou se zejména rozumí přiměřené kroky odpovědných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo vážnou újmu, za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup*. Z těchto pravidel Nejvyšší správní soud opakovaně vycházel, a to ještě před jejich výslovným zakotvením do zákona o azylu (srovnej např. rozsudky ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 – 57, a ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS).

[48] V projednávané věci není sporné, zda turecký právní systém účinně odhaluje, stíhá a trestá jednání představující krevní mstu (vraždu). Stěžovatel v kasační stížnosti zpochybňoval toliko to, že se jedná o ochranu dostupnou a účinnou ve vztahu k jeho osobě, což dokládal tvrzením, že v minulosti mu turecké orgány nebyly schopny pomoci. S těmito závěry však Nejvyšší správní soud nesouhlasí.

[49] Již žalovaný uvedl, že turecké orgány stěžovateli pomoc neodmítly, jeho žalobami (či oznámeními) se zabývaly, vyslechly protistranu. Zdůraznil také, že ani v zemích s vyspělým bezpečnostním aparátem vždy nedojde k objasnění veškeré trestné činnosti a z výpovědi stěžovatele nevyplývalo, že by k němu státní orgány přistupovaly nějak nestandardně či diskriminačně. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje.

[50] Výše vysvětlil, proč postavení stěžovatele není specifické z důvodu jeho činnosti pro BDP či kurdského původu a není známa ani žádná jiná okolnost, která by zvláštnost jeho situace zakládala. Především však z výpovědi stěžovatele vůbec nevyplývalo, že by postup policie byl v jeho případě nestandardní. Stěžovatel dovozuje neúčinnost ochrany v podstatě proto, že postup policie nevedl k jím požadovanému výsledku. Pouze tato skutečnost však nesvědčí o tom, že by ochrana nebyla stěžovateli dostupná. Naopak je zřejmé, že v situacích, kdy pomoc vyhledal, turecké orgány podnikly kroky k prošetření věci. Stejně tak nelze z uvedeného dovozovat, že by ochrana byla neúčinná. V průběhu řízení nevyšel najevo žádný důvod domnívat se, že turecké orgány postupovaly nestandardním způsobem, a nespokojenost stěžovatele tak byla způsobena jinými důvody, např. že se nepodařilo shromáždit dostatečné důkazy nebo policie dospěla k jiné verzi události. Nejedná se však o odmítnutí pomoci nebo nedostatek ochoty a schopnosti ji poskytnout.

[51] Lze tedy shrnout, že bylo třeba vycházet ze skutečnosti, že stěžovatel byl ve sporu s jinou tureckou rodinou. Případná hrozba krevní msty, o které hovořil, však byla potenciální hrozbou ze strany soukromých osob a turecké státní orgány by byly schopny a

pokračování

ochotny stěžovateli poskytnout ochranu, pokud by o ni požádal. Proto jeho obavy nepředstavují obavy z pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

[52] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že ze shodných důvodů nemohla být stěžovateli udělena ani doplňková ochrana. Jeho dřívější obtíže z důvodu činnosti pro BDP nedosahovaly intenzity pronásledování ani nelidského či ponižujícího zacházení a jeho obavy z budoucího pronásledování nebyly objektivně podložené. S obtížemi způsobenými sporem mezi rodinami se stěžovatel mohl obrátit na turecké státní orgány, které by byly schopny poskytnout mu v této věci pomoc. Nejvyššímu správnímu soudu nejsou známy ani žádné jiné relevantní informace, na jejichž základě by vyvstaly pochybnosti, že by neudělením mezinárodní ochrany došlo k porušení zásady *non-refoulement*.

VI. Závěr a náklady řízení

[53] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele, a proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[54] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[55] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupkyni stěžovatele, která mu byla soudem ustanovena k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovená zástupkyně provedla v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé spočívající v sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)]. Za jeden úkon právní služby zástupkyni stěžovatelky náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem jí tedy náleží částka 3 400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2015

JUDr. Radan Malík
předseda senátu